

Kendelse af 2. november 1993. 93-21.362.

Finanstilsynet afviste at behandle en konkret klage over et pengeinstitut.

Bank- og sparekasselovens § 1, stk. 6.

(Kirsten Levinsen, Kjelde Mors og Ebbe Christensen)

Ingeniør K har i skrivelse af 30. marts 1993 klaget over, at Finanstilsynet ved skrivelse af 10. marts 1993 (j.nr. 6264-0007, F 2222) afslog at behandle en klage over A-bank A/S.

Sagens omstændigheder:

Klageren, der er kunde i A-bank A/S, ejer en post aktier i det norske aktieselskab "B". Denne aktiebeholdning har tidligere givet anledning til uoverensstemmelser mellem klageren og banken. I Finanstilsynets nedenfor omtalte redegørelse af 14. maj 1993 er sagens forløb beskrevet således:

(Redegørelsen udelades. Tvisten vedrørte navnlig forskellige forhold omkring indløsningstilbud for aktierne).

Det fremgår yderligere af sagen, at klager den 14. august 1992 anmodede banken om at kontakte de nye ejere af "B" for at rykke for en afgørelse om kursen for tvangsindløsning. Klager henviste herved til, at banken tidligere havde tilbudt at hjælpe ham med at få indløst aktierne, og at han havde fået oplyst, at der foregik forhandlinger om fastsættelse af kursen for en tvangsindløsning af den sidste rest cirkulerende aktier.

I skrivelser af 17. og 21. september 1992 meddelte banken, at der forelå et indløsningstilbud fra den norske depotbank på kurs 5, og at man - hvis dette tilbud ikke blev accepteret - ikke så sig i stand til at foretage yderligere for at hjælpe klager med at afhænde aktierne. I skrivelse af 9. oktober 1992 afslog banken at holde et møde med klager og afviste samtidig at være erstatningsansvarlig.

I sin ... skrivelse til Finanstilsynet af 15. december 1992 henviser klager til, at banken har undladt at foretage den forespørgsel, som han har bedt banken om, og at årsagen til bankens manglende samarbejdsvilje sandsynligvis er, at han har klaget over banken.

I Finanstilsynets svar af 7. januar 1993 udtales bl.a.:

"... at tilsynet ikke behandler sager af civilretlig karakter, men at sagen må henvises til Pengeinstitutankenævnet. Tilsynet er i den forbindelse opmærksom på, at sagen ifølge A-bank A/S tidligere har været forelagt Pengeinstitutankenævnet, men at sagen ved den lejlighed ikke blev behandlet af nævnet, idet stillingtagen til sagen ville forudsætte bevisførelse i form af parts- og vidneafhøring, hvilket ikke kan ske for ankenævnet, jf. ankenævnets vedtægters § 7, stk. 1. Af Deres skrivelse af 11. december 1992 fremgår, at sagen er indbragt for Pengeinstitutankenævnet påny. Ønsker De at føre sagen videre efter behandlingen i Pengeinstitutankenævnet, henvises De til domstolene."

Efter yderligere brevveksling meddelte A-bank den 12. januar 1993 klageren, at banken fortsat afviser at være erstatningsansvarlig, og at yderligere henvendelser om sagen ikke vil blive besvaret.

I skrivelser af 18. februar og 2. marts 1993 henvendte klager sig igen til Finanstilsynet og forlangte, at tilsynet skrider ind, således at klager kan få en hurtig afklaring med banken. Klager henviste til, at bankens nægtelse af at besvare henvendelser skaber en uacceptabel og uholdbar situation, som medfører, at han ikke kan få afhændet sine aktier. Endvidere anførte klager, at det forhold, at han korresponderer med banken om en erstatningssag, ikke giver banken noget belæg for at chikanere eller blackliste ham.

I den påklagede skrivelse af 11. marts 1993 henviste Finanstilsynet som svar herpå til skrivelsen af 7. januar 1993 og meddelte, at tilsynet ikke har yderligere at tilføje til denne skrivelse.

Over for Erhvervsankenævnet har klager i klageskrivelsen af 30. marts 1993 og supplerende indlæg af 14. april og 19. juni 1993 præciseret, at klagen kun vedrører A-banks afvisning af at skaffe ham oplysninger om den varslede tvangsindløsning af aktierne. Som privatperson har det ikke været muligt for klageren at skaffe disse oplysninger, mens banken har de fornødne forbindelser. Banken har imidlertid blacklistet klageren, fordi han har klaget over banken til Pengeinstitutankenævnet.

Klageren anfører endvidere, at den begrundelse, som Finanstilsynet giver i redegørelsen af 14. maj 1993 (citeret nedenfor), er tilsynets "standardsvar", og at Finanstilsynets arbejdsmåde gør, at tilsynet er "totalt uegnet til at behandle konkrete klager mod pengeinstitutter". I den aktuelle sag er klagers utilfredshed primært rettet mod A-bank, og det er derfor "absurd", at klagesagen drejer sig om Finanstilsynets rolle. Klager anmoder ankenævnet om at tage stilling til bankens handlemåde, i stedet for at komme med en vurdering vedrørende Finanstilsynet.

I indlægget af 19. juni 1993 oplyser klager desuden, at det nu har vist sig, at der i december 1992 blev indgået et forlig mellem "D" og de resterende aktionærer om indløsning til kurs 10. Klager gør gældende, at han som følge af bankens forsømmelse ikke er blevet gjort bekendt med dette tilbud og ikke har fået de 140.000 kr., der tilkommer ham for hans aktiepost. Noget tyder ifølge klager på, at "D" ikke har flere penge, og at beløbet nu er tabt. Klagers afsluttende påstand går ud på, at Erhvervsankenævnet "pålægger Finanstilsynet at undersøge den konkrete sag til bunds, med henblik på at få placeret det erstatningsmæssige ansvar for de mange uregelmæssigheder som A-bank har begået igennem de sidste 4 år i B skandalen."

Finanstilsynet har i en redegørelse for sagen af 14. maj 1993 ... fastholdt afgørelsen i tilsynets skrivelse af 7. januar 1993 og som begrundelse udtalt:

"Hvorvidt et pengeinstitut handler i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god pengeinstitutpraksis, jf. bank- og sparekasselovens § 1, stk. 6, er alene et spørgsmål mellem tilsynet og pengeinstitutttet.

Oplysninger om enkeltsager vil kunne indgå i tilsynets samlede vurdering af, om et pengeinstitut handler i overensstemmelse med bank- og sparekasselovens § 1, stk. 6. Afgørelsen af den enkelte sag henhører imidlertid under Pengeinstitutankenævnet eller domstolene.

Det skal tilføjes, at tilsynet er enig med Pengeinstitutankenævnet i, at stillingtagen til sagen ville forudsætte bevisførelse i form af vidne- og partsafhøring."

Klagers skrivelse af 19. juni 1993 har ikke givet tilsynet anledning til yderligere bemærkninger.

Ankenævnet udtaler:

Indledningsvis bemærkes:

Efter lov om Industriministeriets Erhvervsankenævn (lov nr. 858 af 23. december 1987) § 1 er Erhvervsankenævnet "klageinstans for administrative afgørelser i det omfang, det fastsættes ved lov eller i henhold til lov." Efter bank- og sparekasseloven (lovbekendtgørelse nr. 57 af 2. februar 1993) § 52 b kan afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven indbringes for Erhvervsankenævnet.

Den afgørelse, som Finanstilsynet har truffet i den foreliggende sag, går ud på, at tilsynet afviser at realitetsbehandle klagen. Det spørgsmål, som Erhvervsankenævnet i denne sag kan tage stilling til, er efter de ovennævnte lovbestemmelser, om Finanstilsynet har været berettiget til at afvise at foretage videre i anledning af klagerens henvendelse, eller om tilsynet burde have behandlet og besvaret den i realiteten. Ankenævnet kan ikke under den foreliggende sag tage stilling til A-banks handlemåde.

Vedrørende det spørgsmål, som ankenævnet kan behandle, bemærkes:

Efter bank- og sparekasselovens §§ 49 og 50 fører Finanstilsynet tilsyn med, at pengeinstitutterne overholder bestemmelserne i loven. Dette tilsyn omfatter også overholdelsen af lovens § 1, stk. 6, hvorefter pengeinstitutter skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god pengeinstitutpraksis. Af samme lovs § 50 b, stk. 5, fremgår, at kun vedkommende pengeinstitut er part i Finanstilsynets sager om tilsyn efter loven. Konkrete klager over pengeinstitutter kan indgå i tilsynet med overholdelsen af loven, herunder dens § 1, stk. 6. Det ligger derimod i almindelighed uden for Finanstilsynets opgave at tage stilling til tvister mellem en kunde og et pengeinstitut, og tilsynet vil normalt være berettiget til over for en klager at afvise at foretage en konkret bedømmelse efter § 1, stk. 6, af en klage over et pengeinstitut. Udspringer klagen af en civilretlig tvist, kan denne behandles dels af Pengeinstitutankenævnet inden for dette nævns arbejdsområde, dels af domstolene. Ankenævnet kan derfor tiltræde, at Finanstilsynet ved skrivelsen af 11. marts 1993, der henviser til skrivelsen af 7. januar 1993, har afvist at behandle den foreliggende klage.

Ankenævnet stadfæster herefter den påklagede afgørelse.